

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. J.**, zast. Mgr. Markem Ježkem, advokátem se sídlem Tovární 1707/33, Český Těšín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 9. 2019, č. j. 22 Af 29/2018 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

[1] Dne 21. 11. 2013 pracovníci Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále též jen „správce daně“) zjistili při kontrole v areálu Prostor Kramolišova s. r. o., v ul. Kramolišova v Ostravě, že z plastových kontejnerů o objemu 1000 litrů umístěných v nákladovém prostoru dopravního prostředku (žalobcův tahač, RZ X, s návěsem, RZ X) je přečerpáván minerální olej do kontejnerů nacházejících se na manipulační ploše a v garáži. Podle dokladů mělo jít o olej s označením SEPAR X, který měl být přepravován z Německa do Maďarska (do Budapešti). Po odběru vzorků a na základě laboratorních zkoušek bylo zjištěno, že se jedná o minerální olej KN 27101999, který nebyl značkován ani nebyl dopravován s řádným dokladem o zdanění.

[2] Na základě výsledků dokazování vyměřil správce daně žalobci rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017, č. j. 82867/2017-570000-32.5, spotřební daň z minerálních olejů za měsíc září 2013 v celkové výši 306 600 Kč podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v relevantním znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“) ve spojení

s § 9 odst. 1 a § 45 odst. 4 téhož zákona. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce v září 2013 uvedl ve dvou případech do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky minerální olej uvedený v § 45 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních, který byl určen k použití pro pohon motorů, aniž z něj byla přiznána a uhrazena spotřební daň.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, č. j. 30982/2018-900000-315, podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí správce daně.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu, v níž brojil proti závěrům celních orgánů o skutkovém stavu, tj. zda bylo v řízení prokázáno podřazení daného případu pod skutkovou podstatu § 4 odst. 1 písm. f)

a § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Dále žalobce namítal neúčast tlumočníka při výpovědi svědků - polských zaměstnanců žalobce.

[5] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji; dospěl k závěru, že celní orgány rozhodnutí založily na logickém a nenarušeném řetězci důkazů, byť šlo o důkazy nepřímé. Tyto důkazy prokazují, že žalobce uskutečnil na území České republiky obě sporné přepravy a uvedl zde minerální olej do volného oběhu. Soud neshledal ani žádné procesní pochybení.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[7] V kasační stížnosti stěžovatel fakticky opakovaně uvádí shodné námitky, které vznesl již v odvolání a poté v žalobě. Závěr správních orgánů a krajského soudu o uvedení minerálního oleje do volného oběhu nemá dle stěžovatele oporu v provedeném dokazování.

Z údajů z elektronického mýtného systému, z analytického výpisu z tachografu dopravního prostř edku

a týdenních výkazů řidičů tolíko vyplývá, že se vozidlo po přejetí mýtné brány Bohumín – Vrbice pohybovalo ještě nějakou dobu po území České republiky, přičemž poté řidič

pokračování

tohoto vozidla čerpal na území České republiky přestávku. Z uvedených skutečností pak nevyplývá, že by minerální olej, který má být předmětem spotřební daně vyměřené napadeným výměrem, byl snad na území České republiky vyskladněn nebo že by k tomuto mělo dojít právě v garážích areálu společnosti Prostory Kramolišova s.r.o.

[8] Nadto stěžovatel rozporuje výpovědi svědků vyslechnutých správcem daně při kontrole; podle stěžovatele neuvedli žádné konkrétní informace. Svědci mluvili o třech až čtyřech případech dovozu minerálního oleje, správce daně však přesto rozhodl, že se tak stalo v období říjen až listopad 2013 až dvacetkrát (což žalovaný korigoval na celkem devět případů). Z toho je zjevné, že uvedení svědkové nemohli hovořit o minimálně 5 z těchto doprav posuzovaných ve správních řízeních, a je tedy nutno velmi obezřetně nahlížet na vypovídací hodnotu těchto důkazů.

[9] Stěžovatel upozorňuje na nezákonnost výsledků jeho řidičů – Poláků, kteří česky nerozumějí, a přesto s nimi správce daně jednal bez přítomnosti tlumočníka. Odkaz krajského soudu na § 76 odst. 3 daňového řádu představuje dle stěžovatele tzv. „argumentační faul“ ve formě přenesení důkazního břemene, neboť stěžovatel podle soudu neuvádí, v čem se konkrétně neúčast tlumočníka měla projevit ve výpovědích polských svědků. Vzhledem k tomu, že stěžovatel výsledkům svědků nebyl přítomen a nemá ani k dispozici zvukový či obrazový záznam pořízený při těchto úkonech, pak není vůbec schopen verifikovat správnost protokolu, natož poukázat na konkrétní rozpory mezi protokolem a skutečnými sděleními svědků. Zopakování výsledku těchto svědků je proto jediným způsobem, jak správnost protokolu vyhotoveného celními orgány ověřit, a soud proto dle stěžovatele pochybil, pokud tento důkazní návrh zamítl.

[10] S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; alternativně aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapituloval skutková zjištění a zdůraznil, že výpovědi svědků spolu s dalšími důkazy v podobě neúplně vyplněných dokladů, podobností doprav, skutečností zjištěných při prověřování subjektů doprav a výpisů z mýtných bran utvořily jednolitý řetězec a bylo jimi prokázáno, že minerální olej do místa určení deklarovaného stěžovatelem dodán nebyl, ale naopak byl dodán (resp. uveden do volného daňového oběhu) na území České republiky, kde byl stáčen pro následné určení pro pohon motorů. Žalovaný připustil, že pokud by stěžovatel skutečně dodal minerální olej mimo území České republiky konkrétním odběratelům, daňová povinnost by nevznikla, nicméně v průběhu řízení bylo dostatečně prokázáno, že minerální olej do míst určení vůbec dodán nebyl. Stěžovatel se tak stal plátcem daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, když uváděl do volného oběhu vybrané výrobky (minerální oleje KN 27101999), které jsou předmětem daně podle § 45 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních. Podle § 9 odst. 1 ve spojení s § 45 odst. 4 zákona

o spotřebních daních mu tak vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit. Žalovaný dále poukázal na aktuální soudní praxi, ze které podle něj vyplývá, že pokud bylo zjištěno, že tvrzení žalobce o dodání minerálního oleje na místo určení není pravdivé, resp. doklady jím předložené nelze shledat za věrohodné, má se za to, že neunesl důkazní břemeno na své straně, které ho stíhá. Závěrem žalovaný odmítl námitky týkající se výpovědí osob polské národnosti;

s ohledem na jazykovou blízkost polského a českého jazyka, logickou návaznost otázek a odpovědí je zřejmé, že řidiči věděli, na co jsou dotazováni, stejně tak je zřejmé, že správní orgán zcela rozuměl tomu, co mu na jeho dotazy odpovídali. Žalovaný má za to, že se stěžovatel touto opětovnou obecnou argumentací snaží odvést pozornost od podstaty věci a

připomíná, že stěžovatel měl příležitost po celou dobu řízení navrhnout či předložit důkazy, které by prokázaly jeho tvrzení, že minerální oleje byly dodány na místa určení v dokladech CMR mimo daňové území ČR; žádné důkazy však nedoložil, a to ani na výzvu. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že obdobným případem se stejným stěžovatelem a v obdobném kontextu se již nedávno zabýval v rozsudcích ze dne 15. 5. 2020, č. j. 10 Afs 411/2019 - 53 a ze dne 19. 5. 2020, č. j. 10 Afs 412/2019 - 51; od svých předchozích rozhodnutí neshledal důvod se odchýlit ani v projednávané věci.

[15] V posuzované věci dle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud věc po právní stránce zhodnotil zcela správně a vyčerpávajícím způsobem. Jelikož současně argumentace stěžovatele zůstává prakticky stejná jako v žalobě, lze v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozsudku odkázat s tím, že zdejší soud se omezí pouze na shrnutí nejpodstatnějších právních otázek.

[16] Jak již bylo výše konstatováno, v dané věci byla stěžovateli správcem daně vyměřena spotřební daň z minerálních olejů podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních

ve spojení s § 9 odst. 1 a § 45 odst. 4 téhož zákona, neboť stěžovatel uvedl do volného daňového oběhu minerální olej uvedený v § 45 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních, aniž by z něj byla přiznána a uhrazena spotřební daň.

[17] Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních „[p]látcem je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o

pokračování

vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.“

[18] Podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních „*povinnost daň ve stanovené lhůtě přiznat a zaplatit vzniká okamžikem uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky.*“

[19] Podle § 45 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních jsou předmětem daně také minerální oleje uvedené pod kódy nomenklatury 2710 19 71 až 2710 19 99 a minerální oleje uvedené pod kódem nomenklatury 2710 20 90, které nejsou předmětem daně podle odstavce 1 písm. b). Podle odst. 4 téhož ustanovení „[u] minerálních olejů podle odstavce 3 vznikne při uvedení do volného daňového oběhu povinnost daň přiznat a zaplatit pouze tehdy, jsou-li určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo používány pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v odstavci 2.“

[20] Stěžejní otázkou k posouzení je námitka stěžovatele, dle níž vznik jeho povinnosti uhradit spotřební daň z minerálních olejů za měsíc září 2013 nebyl v celním řízení dostatečně prokázán. Z důkazů pořízených celními orgány dle stěžovatele nevyplývá, že by minerální olej, který má být předmětem spotřební daně, byl na území České republiky vyskladněn nebo že by k tomuto mělo dojít právě v garážích areálu v Kramolišově ul. v Ostravě. Stěžovatel dále argumentuje vlastním výkladem svědeckých výpovědí, které hodnotí jinak než žalovaný a krajský soud. Svědci prý ke sporné otázce nic konkrétního neuvedli, nadto se jejich výpověď od závěrů celních orgánů zčásti liší (především v otázce, kolikrát k dovozu minerálních olejů v období říjen až listopad 2013 došlo).

[21] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatel podobně jako v řízení o žalobě kritizuje skutková zjištění správce daně a žalovaného jen selektivním zdůrazňováním některých dílčích aspektů svědeckých výpovědí. Obecně pak jen tím, že všechny důkazy ohledně dovozu minerálních olejů jsou nepřímé povahy. Ze správního spisu však v této věci vyplynuly poznatky, které na dovozy olejů do Česka v rozporu s jejich deklarovaným cílem jednoznačně ukazují. Skutková zjištění správce daně, korigovaná závěry žalovaného, nelze vytrhávat z jejich kontextu. Proto ani polemika stěžovatele se závěry celních orgánů neobstojí, je-li hodnocena proti skutkovým zjištěním těchto orgánů jako celku.

[22] V nyní posuzovaném případě stěžovatel nijak nezpochybnil skutečnosti, které správce daně zjistil dne 21. 11. 2013 při kontrole v areálu v Kramolišově ul. v Ostravě. Pracovníci celní správy při kontrole přistihli J. M. a P. V., kteří z plastových kontejnerů umístěných v nákladovém prostoru stěžovatelova tahače s návěsem přecerpávali minerální olej do kontejnerů nacházejících se na manipulační ploše a v garáži. Podle dokladů mělo jít o olej s označením SEPAR X, který měl být přepravován z Německa do Maďarska. Správce daně na základě laboratorních zkoušek upřesnil, že se jedná o minerální olej KN 27101999, který vzhledem k jeho vlastnostem podléhal povinnosti značkování podle § 134m odst. 1 písm. e) zákona o spotřebních daních, avšak označen ani dopravován s řádným dokladem o zdanění nebyl.

[23] Správce daně vyslechl dva zaměstnance stěžovatele, řidiče a jeho spolujezdce, polské občany, kteří byli ztotožněni na místě kontroly jako D. M. G. a P. M. Oba svědci podepsali dvoustránkové poučení v polštině a shodně prohlásili, že rozumí jednání

v polském i v českém jazyce a nepožadují přítomnost tlumočníka. Oba uvedli, že jsou zaměstnanci stěžovatele a pracují pro něj jako řidiči na dobu neurčitou; vlastníkem zajištěného nákladního vozidla je stěžovatel. Svědci shodně uvedli, že minerální olej z Německa dopravovali asi třikrát nebo čtyřikrát, vždy měli jet do Maďarska, ale u hraničního přechodu mezi Polskem a Českem byli kontaktováni nějakým Čechem, který jim sdělil, že je „změna dispozic“, navedl je do téhož areálu v Ostravě, kde měli počkat, až bude zboží vyloženo, a pak odjeli. Než byl olej stočen, spali. Na otázku, jak se stěžovatel vyjadřoval k tomu, že nebyla dodržena přepravní smlouva a nebyl potvrzen CMR, P. M. uvedl, že stěžovatel tvrdil, že si to vyjasní s dodavatelem.

[24] Správce daně dále vyslechl dvě osoby, které stáčely olej při kontrole dne 21. 11. 2013. Svědek J. M. uvedl, že do areálu přijel tentýž den, čekal tam na něj P. V. Společně pak stáčeli naftu z polského kamionu a byli zadrženi pracovníky správce daně. P. V. mu nabídl stáčení jako přivýdělek a k tomu případně rozvoz nafty, pokud bude mít o něj někdo zájem. Polští řidiči se jich na nic neptali, jen připravili kamion. Předchozího dne si svědek stočil 950 litrů motorové nafty do své kostky, předpokládal, že se jednalo o naftu ze zásob z některých předchozích dodávek z tohoto kamionu. Svědek P. V. uvedl, že byl osloven v létě 2013, aby se podílel na přečerpávání a rozvozu hydraulického oleje. Skládalo se to na Kramolišově a rozváželo soukromým odběratelům, kteří to používali pro pohon motorů. Činnost v areálu probíhala od září do listopadu 2013, svědek ví o čtyřech případech, vždy to bylo 28 000 litrů. Svědek V. si nepamatoval, zda se jednalo o stejné auto, nevěděl ani, jaký druh minerálního oleje přečerpával dne 21. 11. 2013, ale uvedl, že veškerý olej byl nabízen a používán pro pohon motorů. Svědek zmínil jako odběratele pana H. Svědek P. H. vypověděl, že koupil od pánů V. a M. dva kontejnery s motorovou naftou za cenu celkem 56 000 Kč plus 2000 Kč za kontejnery, jednak pro osobní spotřebu (do vlastního auta), jednak pro potřebu kamaráda.

[25] Správce daně vyslechl též stěžovatele, a to prostřednictvím mezinárodního dožádání v Polsku. Stěžovatel uvedl, že v době od 23. 9. 2013 do 21. 11. 2013 zajišťoval dopravu minerálních olejů od odesílatele DAXOIL Daniel Kacprowicz, Görlitz, Německo, do Maďarska a na Slovensko. Jeho nákladní vozidla na českém území zastavovala pouze kvůli přestávce.

[26] Podle zajištěných dokladů CMR týkajících se sporných přeprav minerálního oleje SEPAR X od odesílatele DAXOIL proběhlo v době od 23. 9. 2013 do 21. 11. 2013 celkem dvacet jedna přeprav tohoto typu oleje, které byly zahájeny u odesílatele DAXOIL v německém Görlitz. Místo plánované vykládky bylo buď v Budapešti anebo v Ľubotici na Slovensku. Příjemcem minerálních olejů dle dokladů měla být maďarská obchodní společnost GOOD TIME HUNGARY KFT. Mezinárodním dožádáním z Maďarska správce daně zjistil, že na udávaném adrese v Budapešti tato společnost nesídlí a nelze ji kontaktovat ani nikde jinde v Maďarsku. Právě na budapešťskou adresu měl přítom stěžovatel – dle dokladů – dopravovat minerální oleje. Podobně je tomu i na udávaném

pokračování

místě určení v slovenské Ľubotici: vlastníkem tamní nemovitosti je společnost TAVAL s. r. o., která však odesílatele DAXOIL ani příjemce GOOD TIME HUNGARY KFT nezná. Prostory na adrese v Ľubotici sice TAVAL s. r. o. pronajímá jiné obchodní společnosti, na této adrese se však žádné minerální oleje nepřijímají. Na podkladě těchto zjištění celní orgány uzavřely, že místa určení a identita příjemců zásilek minerálních olejů jsou na listech CMR uvedeny nepravdivě.

[27] V září 2013 (což je období řešené v nynější věci) měly proběhnout dvě přepravy, přičemž z dokladů CMR předložených stěžovatelem zjistil správce daně data jednotlivých přeprav (zahájené ve dnech 23. 9. 2013 a 28. 9. 2013). Z CMR zjistil správce daně také množství (hmotnost) přepravovaného oleje a v jednom případě i jeho specifikaci (SEPAR-X u přepravy ze dne 23. 9. 2013). Že se jednalo v obou případech o stejný druh oleje, pak správce daně zjistil z výpovědi stěžovatele. Následně správce daně porovnal údaje podle výpisů z tachografu tohoto dopravního prostředku s údaji z mýtných bran a doklady CMR za sledované období a dospěl k závěru, že deklarované dopravy zahájené dne 23. 9. 2013 (v České republice se vozidlo pohybovalo dne 24. 9. 2013) a dne 28. 9. 2013 (v České republice se vozidlo pohybovalo dne 30. 9. 2013), které měly probíhat z Německa do Budapešti (přeprava zahájená dne 23. 9. 2013) a do Ľubotice (přeprava zahájená dne 28. 9. 2013), se fakticky nemohly uskutečnit deklarovaným způsobem, a to s ohledem na dobu jízdy v České republice a skutečnost, že vozidlo nebylo zachyceno v systému mýtných bran. Bylo totiž zjištěno, že vozidlo vždy po překročení české hranice v Bohumíně jelo pouze krátkou dobu (maximálně 25 minut), během které nemohlo dojet na Slovensko nebo do Budapešti. Poté řidiči čerpali dlouhou přestávku a po opětovném zahájení jízdy vždy po krátké době (14 minut dne 24. 9. 2013 a 13 minut dne 30. 9. 2013) došlo k opětovnému překročení polské hranice. Zjištěné časové okolnosti pak správce daně porovnal s nejkratšími vzdálenostmi z Bohumína na Slovensko a do Maďarska s tím, že za dobu, kdy se vozidlo mělo na území České republiky pohybovat, nebylo možné zjištěné vzdálenosti ujet, navíc cesta vede po mýtných úsecích, které by musely jízdu zaznamenat, což se nestalo.

[28] Na podkladě uvedených zjištění správce daně konstatoval, že stěžovatel neprokázal, že minerální olej SEPAR-X, KN 2710 19 99, který dopravoval dne 24. 09. 2013 a 30. 9. 2013, byl dodán odběrateli mimo daňové území České republiky. Správce daně naopak považoval

za prokázáno, že minerální olej SEPAR-X byl stěžovatelem dopraven a uvolněn do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky.

[29] Nejvyšší správní soud má tedy ve shodě s krajským soudem a žalovaným za to, že oba celní orgány nerezignovaly na své důkazní povinnosti a důkazní břemeno unesly. Data zahájení obou přeprav byla zjištěna z CMR, ze kterých celní orgány dále zjistily množství přepravovaného oleje a v jednom případě i jeho označení; totožnost oleje v případě obou přeprav pak byla prokázána výpovědí stěžovatele. Dovoz minerálních olejů do Česka je tak v uvedených případech nesporný, *nota bene* v situaci, kdy formální místa určení dle dokladů CMR jsou evidentně nepravdivá a velmi pochybná je též osoba formálního

příjemce GOOD TIME HUNGARY KFT (viz bod [26] shora). Není přitom podstatné, že řidiči celkový počet jízd zjevně účelově snižovali na „tři až čtyři“, respektive že svědek V. ví jen o čtyřech případech podobného dovozu olejů, jako se to stalo dne 21. 11. 2013 při přečerpávání nákladu, do něhož překvapivě vstoupili pracovníci celní správy. Stěžovatel upozorňuje, že kromě onoho jednoho listopadového případu svědci hovoří maximálně o dalších čtyřech jízdách, ovšem žalovaný mu vyměřil spotřební daň za měsíce září, říjen a listopad 2013 celkem v devíti případech. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že řidiči počet celkových jízd uvádí jen přibližně, nadto je přirozené, že jejich celkový počet snižují v zájmu ochrany zájmů zaměstnavatele (stěžovatele). Klíčové je, že svědci – řidiči – shodně uvádí, že náklad do formálně určeného místa v Budapešti nedovezli ani jednou, „vždy byl dodán na stejné místo do Ostravy“. Je evidentní, že dle všeho šlo o areál společnosti Prostory Kramolišova, byť přesná identifikace tohoto místa je pro účely vyměření daňové povinnosti bez většího významu. Nadto řidiči takto postupovali evidentně mnohokrát, čemuž odpovídá jejich mechanické následování pokynů údajně neznámého Čecha ke změně trasy jízdy (srov. bod [23] shora).

[30] Shora uvedené skutkové poznatky nelze ani relativizovat tím, že dle stěžovatele šlo o důkazy povýtce nepřímého charakteru. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem upozorňuje, že komplex těchto důkazů (z nichž některé jsou navíc i přímé, byť ne nutně zcela určité - viz shora uváděné výpovědi svědků) je přesvědčivý a utváří ucelený obraz, který bez větších pochybností ukazuje na to, co se v září 2013 při dovozu minerálních olejů opravdu stalo. Stěžovatel ostatně neuvedl v žalobě ani nyní v kasační stížnosti nic konkrétního, čím by uvedené závěry celních orgánů zpochybnil.

[31] Polemika stěžovatele ohledně rozvržení důkazního břemene v tomto typu řízení je pak již povýtce akademická. Je nesporné, že správce daně, respektive žalovaný museli účinně zpochybnit tvrzení stěžovatele, které prokazoval v první řadě příslušnými doklady. To se však celním orgánům nepochybně podařilo (k výkladu rozložení důkazního břemene podle § 92 daňového řádu v této věci srov. blíže detailní odůvodnění rozsudku krajského soudu v bodě 13; obecně k rozložení důkazního břemene v oblasti spotřební daně z minerálních olejů srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2017, čj. 3 Afs 237/2015 - 36, část III).

[32] Konečně stěžovatel kritizuje, že jeho řidiči v postavení svědků vypovídali před českým správcem daně bez přítomnosti tlumočníka. Stěžovatel upozorňuje na porušení § 76 odst. 3 daňového řádu, dle něhož každý, kdo neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Nejvyšší správní soud však hodnotí tuto námitku jako účelovou. Klíčové je, že polští řidiči byli nejprve řádně poučeni o svých procesních právech a povinnostech, a to v rodném jazyce (ve spise je mj. polsky sepsaný protokol o těchto právech). Teprve poté svědci výslovně prohlásili, že rozumí jednání v polštině a češtině a nepožadují přítomnost tlumočníka. Zdejší soud se proto shoduje s krajským soudem, že správce daně nemusel tlumočníka k výslechu přibírat. Další argumenty již připojil krajský soud jen nad rámec nezbytně nutného (mj. že stěžovatel neupřesňuje, čemu konkrétně svědci neporozuměli a v jakých otázkách se spletli). Proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné se vyjadřovat k polemice stěžovatele s těmito argumenty.

pokračování

[33] Na závěr, k stěžovatelově polemice, zda zaměstnanci správce daně byli „jazykově kompetentní“ provádět výsledk rodilých Poláků, Nejvyšší správní soud poznamenává, že polština je jazyk velmi blízký češtině, což se projevuje zejména v oblasti severní Moravy a Slezska, kde je (přinejmenším pasivní) znalost polštiny mnohem obvyklejší než ve zbytku České republiky (srov. k tomu např. rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010-107).

[34] Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud se věcí stěžovatele řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu.

[35] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti náleželo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu